

2. Czy takie uregulowanie podatku potrącanego u źródła jest samo w sobie sprzeczne z zasadą swobody przedsiębiorczości, czy też — jeśli umowa między Francją a innym Państwem Członkowskim dotycząca opodatkowania, zezwalająca na owo potrącenie podatku u źródła, przewiduje możliwość zaliczenia na poczet podatku należnego w tym innym Państwie Członkowskim obciążenia poniesionego na podstawie kwestionowanego przepisu — należy mieć na względzie tę umowę przy ocenie zgodności owego przepisu z zasadą swobody przedsiębiorczości?
3. W przypadku uznania za słuszną drugiej z możliwości wskazanych na zasadzie alternatywy w pkt 2, czy istnienie wspomnianej umowy jest wystarczające dla postrzegania kwestionowanego przepisu jako prostego mechanizmu podziału opodatkowania między dwa zainteresowane państwa, bez konsekwencji dla przedsiębiorstw, czy też okoliczność, że spółka dominująca niemająca siedziby we Francji może się znaleźć w sytuacji, kiedy niemożliwe jest dokonanie przewidzianego w umowie zaliczenia, musi skutkować uznaniem tego przepisu za niezgodny z zasadą swobody przedsiębiorczości?

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich (czwarta izba) z dnia 26 stycznia 2005 r. w sprawie T-193/02 L. Piau przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, popieranej przez Międzynarodową Federację Związków Piłki Nożnej (FIFA) wniesione przez L. Piau w dniu 15 kwietnia 2005 r.

(Sprawa C-171/05 P)

(2005/C 155/10)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 15 kwietnia 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich zostało wniesione przez L. Piau, reprezentowanego przez adwokata M. Fauconneta, odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich (czwarta izba) z dnia 26 stycznia 2005 r. w sprawie T-193/02 L. Piau przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich popieranej przez Międzynarodową Federację Związków Piłki Nożnej (FIFA).

Wnoszący odwołanie zwraca się do Trybunału o:

1. uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji w sprawie T-193/02;

2. stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 15 kwietnia 2002 r.;
3. jako że stan postępowania na to pozwala oraz w oparciu o art. 61 akapit pierwszy Statutu Trybunału Sprawiedliwości, wydanie przez Trybunał orzeczenia ostatecznego w sprawie
4. obciążenie FIFA kosztami postępowania w sprawie T-193/02 oraz w sprawie niniejszego odwołania.

Zarzuty i główne argumenty:

1. Naruszenie praw wnoszącego odwołanie

Sąd Pierwszej Instancji, nie podnosząc z urzędu naruszenia art. 253 WE przez Komisję, która nie uzasadniła oddalenia wniosku wnoszącego odwołanie opartego o art. 49 WE, naruszył przyznane mu kompetencje. Ponadto Sąd Pierwszej Instancji naruszył art. 6 ust. 1 europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności, ponieważ pominął niektóre zarzuty wnoszącego odwołanie.

2. Naruszenie art. 81 Traktatu WE

Wobec braku materialnego dowodu co do koniecznej reglamentacji zawodu i dowodów pokazujących postęp ekonomiczny lub techniczny regulaminu FIFA w sprawie działalności agentów zawodników, Sąd Pierwszej Instancji pozbawił swe orzeczenie podstawy prawnej. Sąd Pierwszej Instancji naruszył prawo oceniając, że nie było wspólnotowego interesu w uwzględnieniu skargi i tym samym wyrok pozbawiony jest podstawy prawnej i ma miejsce naruszenie art. 81 Traktatu WE.

3. Naruszenie art. 82 Traktatu WE

Wobec braku dochodzenia Komisji w sprawie pozycji dominującej FIFA i w sprawie ewentualnego jej nadużycia, Sąd Pierwszej Instancji nie był uprawniony do zastąpienia Komisji do celu orzeczenia po stwierdzeniu istnienia pozycji dominującej, że nie ma jej nadużycia, dopuszczając się naruszenia prawa i orzecznictwa, a także art. 82 Traktatu WE.

4. Sprzeczny i niewystarczający charakter rozumowania Sądu Pierwszej Instancji równający się brakowi uzasadnienia w odniesieniu do utrzymywania się skutków antykonkurencyjnych.

5. Naruszenie prawa w odniesieniu do równoważności „dyplomów FIFA”.

6. Naruszenie ogólnej zasady pewności prawnej.

7. Naruszenie prawa w odniesieniu do zadań i kompetencji Komisji.

8. Naruszenie art. 39 Traktatu WE.
9. Naruszenie art. 49 Traktatu WE.
10. Naruszenie prawa w zdefiniowaniu interesu wspólnotowego.

Skarga wniesiona w dniu 18 kwietnia 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-173/05)

(2005/C 155/11)

(Język postępowania: włoski)

W dniu 18 kwietnia 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez E. Traversę i J. Hottiaux, członków Służby Prawnej Komisji przeciwko Republice Włoskiej.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

- 1) stwierdzenie, że wprowadzając i utrzymując „podatek środowiskowy” od gazociągów przewidziany przez art. 6 legge regionale siciliana [sycylijska ustawa regionalna] (opublikowana w GURS Część I nr 14 z 2002 r.) Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 23, 25, 26 oraz 133 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską oraz art. 4 i 9 Umowy o współpracy między Europejską Wspólnotą Gospodarczą a Algierską Republiką Ludowo-Demokratyczną podpisanej w dniu 26 kwietnia 1976 r. i zatwierdzonej przez rozporządzenie Rady (EWG) nr 2210/78 z dnia 26 września 1978 r. ⁽¹⁾;
- 2) obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Artykuł 6 przedmiotowej ustawy Regione Siciliana narusza zasady sformułowane we Wspólnej Taryfie Celnej w takim zakresie, w jakim wprowadza opłatę o skutku równoważnym do cła przywozowego (do Wspólnoty) i wywozowego (do innych Państw Członkowskich,) która jest zabroniona przez Traktat oraz wyżej wskazane prawo wtórne.

Z formalnego punktu widzenia i stosownie do brzmienia artykułu będącego przedmiotem sporu, okolicznością powodującą powstanie zobowiązania podatkowego jest fakt bycia właścicielem instalacji, a podstawą opodatkowania jest wielkość przesyłu wyrażona w metrach sześciennych. Jednakże ustawodawca sycylijski sprecyzował, po pierwsze w art. 6 akapit trzeci, że okolicznością powodującą powstanie zobowiązania

podatkowego jest własność gazociągu „w którym znajduje się gaz”; po drugie, wskazano w akapicie czwartym tego artykułu, że podatnikami są właściciele tych gazociągów „którzy wykonują przynajmniej jedną z działalności (transportowanie, sprzedaż, zakup)” związanych z gazem. Komisja wnioskuje stąd, że prawdziwym celem ustawodawcy sycylijskiego jest opodatkowanie importowanego produktu (metanu), a nie infrastruktury (gazociągu) jako takiej.

Zgodnie z orzecznictwem Trybunału w kwestii podatków wewnętrznych takich jak te, o których mowa w art. 90 WE, podatek pobierany od środka transportu w zależności od ciężaru przewożonego towaru wchodzi w zakres zastosowania przepisów wspólnotowych dotyczących opodatkowania produktów, ponieważ opodatkowanie to odbija się nieuchronnie i natychmiast na cenie transportowanego towaru, czy to krajowego czy importowanego. Z zasady wykładni sformułowanej przez orzecznictwo, którą doskonale da się zastosować do opłat o skutku równoważnym do cła wynika, że w tym konkretnym przypadku, nawet jeżeli formalnie podatek krajowy obciąża środek transportu (gazociąg) w zależności od objętości transportowanego produktu (metan), obciąża on w rzeczywistości produkt, odbijając się nieuchronnie i bezpośrednio na jego cenie.

⁽¹⁾ Dz.U. L 263 z dnia 27.09.1978

Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony postanowieniem College van Beroep voor het bedrijfsleven z dnia 19 kwietnia 2005 r. w sprawie 1. Stichting Zuid-Hollandse Milieufederatie, 2. Stichting Natuur en Milieu przeciwko College voor de toelating van bestrijdingsmiddelen (interwenient: Bayer CropScience B.V.)

(Sprawa C-174/05)

(2005/C 155/12)

(język postępowania: niderlandzki)

W dniu 19 kwietnia 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem College van Beroep voor het bedrijfsleven (Niderlandy) z dnia 19 kwietnia 2005 r. w sprawie 1. Stichting Zuid-Hollandse Milieufederatie, 2. Stichting Natuur en Milieu przeciwko College voor de toelating van bestrijdingsmiddelen (interwenient: Bayer CropScience B.V.).